

„Mami, já zemřu?“

Nemoc a bolest malého dítěte je velmi těžké pochopit. Ale Antek, šestiletý polský chlapec, objevil jejich význam.

03.08.2008

Nikdo nechce, aby se tyto věci děly, ale ony se dějí. Během svých letních prázdnin měl „Rytíř Antek“ bolesti břicha a necítil se na hru se sestrami Marysií a Rosou. Ležel v posteli a plakal.

Rodiče ho zavezli na pohotovost, kde mu dali injekci proti bolesti. „Nelíbilo

se mu to,“ vysvětluje jeho matka Dorota, „ale ulevilo mu to od bolesti v břiše. Mysleli jsme si, že to byla jednorázová záležitost, ale pak jsme se vraceli do nemocnice stále častěji.“

Když skončily letní prázdniny, začal Antek chodit do školy. Svojí radostí a džentlmenským chováním si brzy získal všechny učitele a spolužáky. Vždycky si rád hrál na potulného rytíře a podle toho se choval.

Lidé v rodině a škole – Sternik, korporativním apoštolským díle Opus Dei – se modlili za Antekovo zdraví. Něco nebylo v pořádku. Antek se nicméně modlil za mnoho jiných věcí, více či méně vážných, jako je mír ve světě, jeho sestry, jeho oblíbené fotbalové mužstvo...

Nakonec se doktoři rozhodli operovat mu slepé střevo. Ale ani zdaleka to nepomohlo. Naopak – bolesti břicha ještě zesílily.

„Proč musím být v nemocnici,“ ptal se Antek. „Proč jsem nemocný?“

Jeho matka mu toho nemohla mnoho říci a pokusila se mu to vysvětlit takto: „Můj synku, kdyby se na tebe Ježíš podíval a řekl ti ‘Anteku, můžeš mi pomoci s mým křížem?’, co bys mu řekl?“

„Dobře, myslím, že bych řekl ano.“

„Dobře, to je to, o co tě teď prosí.“

Přítel Antekových rodičů, kněz, přišel chlapce navštívit. Mluvil s ním a dal mu malý dřevěný krucifix. Od toho dne držel Antek kříž v ruce, kdykoliv šel na vyšetření nebo na operační sál.

Sestry viděly, že si hoch dával ruku k ústům a šeptal „Ježíši, důvěřuji ti.“

Nadešel den, kdy měli doktoři vynést konečnou diagnózu. Dorota vypráví, jak pomalu šla k doktorově ordinaci,

jako žena v devátém měsíci
těhotenství. „Je to rakovina,“ řekli
lékaři rodičům. „Zítra začneme s
chemoterapií.“

Rytíř Antek čelil obávanému drakovi
s odvahou, ale malou silou. Bez
vlasů, zvracející a slabý, se ptal:
„Mami, co se to se mnou děje?“

Matka mu řekla pravdu. „Máš
nemoc, které se říká rakovina.
Doktoři se tě budou snažit vyléčit, ale
musíš vědět, že nejsou vždycky
úspěšní.“

„Myslíš, že můžu umřít?“

„Ano... jako my všichni, jako táta,
jako já.“

Ale jen Bůh ví, v jakém pořadí.“

Chlapec už nic víc neřekl. Jen se
otočil, vzal svůj křížek ze stolu a
znovu zašeptal: „Ježíši, důvěřuji ti.“

Jeho matka v rodině a mezi přáteli vytvořila řetěz modlitby. Každý den dostávala do mobilu textové zprávy: „Dnes jsem šla na mši za Anteka“; „Budu se několik minut modlit za tvého syna.“ Dorota prosila o modlitby každého, koho mohla. Když jednou vystupovala z taxi, řekla řidiči: „Můj syn umírá, mohl byste se za něj pomodlit?“

Modlila se a žádala o modlitby. Chtěla Boha obdarovat „tunami modliteb.“

Antek bojoval proti rakovině udatně. Některé dny byl silný a proběhl nemocnicí jako blesk, takže vyvolal velký rozruch. Jiné dny měl stěží sílu dívat se na televizi.

Rychle dospíval. Stále častěji se své matky ptal na smrt, nebe a smysl utrpení. „Mami, co se dělá v nebi?“

„Hraješ si, jezdíš na kole, trávíš čas s Bohem.“

Jeho matka dnes věří, že tyto „tuny modliteb“ poskytly Antekovi oddech před koncem. Některé dny se cítil dokonale v pořádku. Běhal sem a tam, chodil na procházky a obnovil svůj pocit štěstí.

Ale lékaři věděli, že jeho rakovina postupuje ještě rychleji. Poradili rodičům, aby si ho vzali domů, kde bude moci strávit poslední dny pokojněji. Tam se Antekovi znovu přitížilo. Ale přesto byl rád, že může být doma s rodinou. Z postele mohl sledovat matku, jak vaří oběd, uklízející sestry, otce, který mu četl příběh.

Jeden den si zavolal Rosu, se kterou se občas hádal. „Roso,“ řekl, „Ty jsi tak sladká a tak dobrá. Miluji tě. Pamatuj si to.“

Jindy mu jeho otec se slzami v očích řekl „Můj synu, zemřel bych pro tebe, kdybych mohl.“

Chlapec se s námahou usmál a odpověděl: „Ale já jsem ten, kdo umře za tebe.“

Antek zesnul krátce po sedmé hodině ranní. Bylo mu šest let a sedm měsíců.

Na jeho hrob přítel napsal: „Děkuji ji, Anteku. Naučil jsi nás přijmout utrpení, které přichází, aniž bychom chápali proč. Abychom se podporovali svojí vírou. Abychom přijali Boží vůli a důvěřovali v Něho.“

---

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/mami-ja-zemru/> (03.04.2026)